

Vulpea liberală

Grigore Alexandrescu

Vulpea fără-ncetare
Striga în gura mare
Că de când elefantul peste păduri domnește
Trebile merg la vale și lumea pătimește.
Că este nedreptate
Să va să cheltuiască
Veniturile toate
Pentru masa crăiască.
D-acestea elefantul, cât a luat de știre,
Temându-se, cu dreptul, de vreo răzvrătire,
Pe iepure la vulpe cu un bilet trimise,
O invită la curte, o-mbrățișe și-i zise:
„Am aflat, jupâneasă, că ai mare talent.
Voi să te pui în pâine;
Și începând de mâine
Îți dăm cu mulțumire,
Ca un semn de cinstire,
Al găinilor noastre întins departament:
Caută-ți bine treaba.”
- „Pe seama mea te lasă”,
Răspunse oratorul și, sărutându-i laba,
Se întoarse acasă.
În ziua viitoare,
Vulpea ca totdeauna veni la adunare;
Dar însă oblojită, pe subt barbă legată,
„Ce ai, de ești astfel?” o întrebară toate.
„Îmi e rău de aseară, îmi e rău cât se poate,
Și cu trebile țării să mă lăsați în pace.
Craiul știe ce face;
El nencetat gândește la al obștii folos.
Adio! sânt bolnavă: m-am înecat c-un os.”

Cunosc mulți liberali, la vorbe ei se-ntrec,
Dar până în sfârșit cu oase se înec.